Tenorul Ștefan Pop spre culmi

(Costin Popa – 27 martie 2011)

Ștefan POP și Sarah COBURN
(Foto Wiener Staatsoper
Michael Poehn)

Costin Popa: Ștefan, ultima dată când am vorbit ne aflam la Cluj, acum aproape un an, erai proaspăt câștigător al Concursului Operalia și al celui de la Seoul. Ce s-a petrecut în continuare?

Ștefan Pop: După cele două competiții am parcurs un drum lung, din septembrie până în decembrie n-am prea stat pe acasă. Am mers mai întâi la Hamburg unde am avut două spectacole cu „Elixirul dragostei", apoi am fost la Scala, cover pentru Rolando Villazón în același titlu. Am rămas la Milano o lună și jumătate. Mă bucur că l-am cunoscut pe renumitul tenor, un om excepțional...

C. P.: Păcat că nu ai putut să cânți și în spectacol.

Șt. P.: Eu nu zic așa, am făcut repetiții, el venea după operațiile pe care le-a avut. La primele repetiții, sincer să fiu, mi-a fost milă, pentru că îi era greu să ducă rolul, nu putea să termine nici măcar un act. M-am rugat lui Dumnezeu să-i dea putere. Aș fi fost cel mai fericit ca Villazón să cânte toate spectacolele, spre a capăta curaj pentru ceea ce avea să urmeze. Mă bucur că a făcut toată seria, mai ales că, între timp, răcisem puțin. Oricum, sunt foarte fericit că am avut o repetiție pe scenă, cu regie cu tot, a fost foarte bine și acum sunt tratative ca în 2012 să merg să cânt „Rigoletto" acolo, în templul liricii, Scala. Tot în acele zile am primit un contract la Tel Aviv, în iunie-iulie, pentru o nouă producție de „Traviata", semnată de Franco Zeffirelli. Sunt nespus de bucuros. După Scala am mers la Trieste, unde am cântat într-o nouă montare de „Traviata", alături de marea soprană Mariella Devia. Într-adevăr, este o artistă extraordinară, mi-a spus multe lucruri, am învățat și m-a invitat la lecțiile ei de canto. Numai să-mi fac eu timp. A fost un maraton foarte intens, pentru că în același timp la Hamburg se reprezenta „Traviata" cu Edita Gruberova, una dintre marile dive. A fost șansa mea să cânt cu ea, pentru că Ramón Vargas anulase. Așa că, în foarte puține zile, am făcut avut seri de „Traviata", dintre care două la Hamburg, m-am întors la Trieste pentru repetiția generală, o zi pauză, apoi premiera și cinci spectacole, o zi da, una nu și între timp am mers și la Veneția pentru concertul transmis la TVR Cultural.

C. P.: Alături de Sonia Yonceva, câștigătoare și ea a Concursului Operalia Plácido Domingo în 2010.

Șt. P.: Da. De la Trieste am luat trenul la Veneția, am făcut concertul, extrem de greu, iar după două zile am revenit pentru un nou spectacol de „Traviata". După aceea am plecat la Sevilla, dar nu ca să cânt, ci doar să vizionez niște spectacole de „Boema". După numai o săptămână de pauză, mi-a telefonat dna Luisa Petrov, impresara mea, să-mi spună că a doua zi trebuie să fac „Traviata" la Genova. Am ajuns noaptea la 12, m-am uitat la un DVD ca să văd regia, a doua zi am avut proba de costum. A fost prima dată când am jucat într-o oglindă. La propriu. Pe scenă exista o oglindă mare, în jur nu era nimic, numai un covor colorat pe jos. Aria am cântat-o cu spatele la public, priveam în oglindă. În sfârșit a venit și vacanța de Crăciun, când am primit vestea că voi debuta în rolul Elvino din „Somnambula" la Opera de Stat din Viena. A fost foarte greu să mă decid,

dispuneam numai de două luni pentru pregătire, aveam și spectacol la București, pe care a trebuit să-l anulez.

C. P.: Ai mers și la Deutsche Oper Berlin.

Șt. P.: Exact, era să uit, am fost la Berlin pentru un spectacol de „Traviata", Vittorio Grigolo obosise după vreo două seri sau nu știu ce s-a întâmplat. Am cântat cu succes. Dar cel mai mare succes nu a venit din partea publicului, ci prin aprecierile lui Leo Nucci, care mi-a spus că vrea să cânte „Rigoletto" cu mine. I-am confirmat cu cea mai mare plăcere, pentru că este un bariton excepțional iar cuvintele de laudă pe care mi le-a adus au fost pentru mine total neașteptate. M-am bucurat foarte mult să-i fiu partener. După care, am studiat „Somnambula" în trei săptămâni.

C. P.: Un rol nou, de o factură diferită față de ce ai cântat până acum.

Șt. P.: Da, foarte deosebită, nu mai învățasem o partitură așa de grea și în stilul ăsta. Toată țesătura vocală este mai înaltă cu cel puțin un ton și jumătate față de cea din „Elixirul dragostei". Să nu mai zicem că, încă din primele duete, Bellini a scris direct Si natural acut, după aceea două fraze criminale cu Do-uri ș.a.m.d. Cânți tot timpul pe pasajul de registru, dar în loc de Mi-Fa-Sol, aici totul pleacă de la Sol-La-Si.

C. P.: Plus că trebuie un timbru de „tenore di grazia", ori tu ai o voce mai plină.

Șt. P.: Într-adevăr, dar la vârsta mea rolul îmi prinde foarte bine pentru studiu.

C. P.: Sigur. În orice caz, ai asimilat niște lucruri extraordinare, niște mezzevoci pe care nu le-am mai auzit până acum la tine, reprezintă un mare câștig care-ți dă pentru viitor o capacitate de a nuanța și de a face culori deosebite și în alte roluri, chiar mai deosebite decât Elvino. Cu cine ai studiat?

Șt. P.: În Italia cu maestrul Giorgio Zancanaro, apoi cu sopranele Tatiana Lisnic și Alida Ferrarini. Practic, am ajuns la maestra Ferrarini prin Tatiana, care studiază de șapte ani cu dânsa. Începusem să lucrez un pic cu Tatiana, dar după aceea mi-a prezentat-o pe doamna Ferrarini și am colaborat foarte bine împreună. Sunt foarte mulțumit.

C. P.: Ce o să urmeze? Ce gânduri ai în privința repertoriului?

Șt. P.: Știți că spuneam mai demult că o să fac „Gianni Schicchi" la Trieste dar, din păcate, teatrul nu mai are fonduri și a renunțat. Mai am aici, la Viena, două spectacole după care o să merg din nou la Verona să studiez cu maestrul Zancanaro înainte de „Traviata" de la București, din 2 aprilie. Trebuie să-mi reamintesc partitura verdiană pentru că de două luni numai cu Elvino am fost în cap. După aceea stau liniștit, o să am un spectacol la Cluj de „Elixirul dragostei", în 29 aprilie, pe urmă o să merg la Bruxelles pentru „Traviata". Trebuie să mă pregătesc, pentru că pe 15 septembrie voi pleca la Zürich ca să fac Cassio în „Otello". Abia aștept. Cred că pentru vârsta mea este un rol potrivit, chiar dacă la început am stat și m-am gândit.

C. P.: Un rol mediu la 24 de ani...

Șt. P.: Da, dar decât să forțez acum, să cânt lucruri foarte grele, mai bine să mai alternez. Pentru că dacă aș ține-o mult cu Elvino, nu știu... Eu sper totuși să-l mai fac, întrucât a fost o investiție foarte mare pentru mine, muncă și timp, iar rolul îmi place foarte mult. La „Traviata” mă duc relaxat, deși nu chiar cu mâna în buzunar. Există un singur Do, la finalul cabalettei, pe care dacă-l vrei să-l cânți trebuie să fie perfect. Dacă nu, renunți, mai ales că nu este scris.

C. P.: Toată lumea îl așteaptă...

Șt. P.: Asta mai mult în România pentru că în străinătate unii dirijori nici nu-ți permit. Elvino, în schimb, este un rol foarte greu, nu dorm cu o noapte înainte, îl visez, mă duc să mă încălzesc la teatru cu două ore mai devreme decât dacă aș avea „Traviata”.

C. P.: Să continuăm...

Șt. P.: După Zürich urmează, în decembrie, „Boema”, așa încât Cassio îmi prinde bine pentru că nu am mult de cântat. Și apoi, anul viitor, vin tratativele pentru „Rigoletto”. De asemenea, am să fac, nu știu unde, rolul Cântărețului italian din „Cavalerul rozelor”.

C. P.: O arie de două minute, dar înaltă – înaltă.

Șt. P.: Știți cum este, cânți doar atât și... ai luat banii.

C. P.: Cât vei sta la Zürich?

Șt. P.: Din septembrie până în octombrie-noiembrie, opt-nouă spectacole. Apoi plec o lună la Montpellier pentru patru seri cu „Boema”, începând din 1 decembrie. Urmează iar Zürich, pe 1 ianuarie se reprezintă din nou „Otello”.

C. P.: Debutul tău în „Rigoletto” se aștepta încă de anul trecut. La ce alte roluri te gândești?

Șt. P.: Sincer să fiu, deocamdată aștept să văd cum îmi vine „Boema”. În acest stadiu al carierei, nu-mi propun să depășesc „Boema” și „Rigoletto”. Mi-ar face multă plăcere să cânt belcanto, „Puritanii”, „Lucia di Lammermoor” îndeosebi. Vreau să rămân în acest teritoriu, nu să procedez ca alții, să îngroș vocea și după aceea... să nu o mai pot aduna.

C. P.: Îți doresc succes și aștept următorul interviu, cine știe pe unde...

Șt. P.: Vă mulțumesc, mi-ați făcut o surpriză extraordinară să veniți la Viena, să mă vedeți în „Somnambula”.